

Jeruzalem: identiteit onder vuur

'Een overeenkomst over Jeruzalem is de sleutel tot de oplossing van conflicten in het Midden-Oosten, maar unilaterale acties van de Israëlische autoriteiten veranderen snel het karakter van de stad ten koste van de Palestijnse bewoners'

Bij de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem verzamelen de studenten zich in fast food restaurants en cafés voor de sociale contacten en het schrijven van essays. Maar de rustige sfeer is een illusie. Op 3 januari 2011 arriveren een paar straten verderop bulldozers bij het huis van de familie Siam en even later begint de sloop (zie foto M. Johansson / EAPPI).

EAPPI waarnemers meldden na afloop dat "de eigenaar rustig was en blijkbaar in een shock verkeerde". Ze vertelden ons dat de familie nog maar twee weken geleden een gerechtelijk bevel had gekregen om delen van hun huis te slopen, maar ze hadden nooit geloofd dat de sloop zo snel en zonder verdere schriftelijke of mondelinge waarschuwing zou gebeuren. "

174 Palestijnen werden verdreven door vernielingen in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem in januari-februari 2011 Bron: UNOCHA

In 2010 sloopten de Israëlische autoriteiten meer dan 70 gebouwen binnen de gemeentelijke grenzen van het bezette Oost-Jeruzalem, eenzijdig vastgesteld door Israël, maar de Israëlische soevereiniteit wordt niet door de internationale gemeenschap erkend.

Systematische discriminatie

Dergelijke vernielingen zijn bijna uitsluitend gericht tegen Palestijnen en lijken deel uit te maken van een systematisch programma om plaats te maken voor de uitbreiding van illegale Israëlische nederzettingen, het verschuiven van de demografische samenstelling van de stad ten gunste van de joodse inwoners. In 2010 hebben onderzoekers van de Europese Unie hun bezorgdheid geuit over de verslechterende situatie in Jeruzalem. "De voortdurende uitbreiding van de nederzettingen, beperkingen in ruimtelijke ordening en planning, voortdurende vernielingen en uitzettingen, een onrechtvaardig onderwijsbeleid, moeilijke toegang tot gezondheidszorg, ontoereikende voorzieningen van middelen en investeringen en de kwestie van de precare verblijfsstatus hebben niet alleen ernstige humanitaire gevolgen, zij ondermijnen de Palestijnse aanwezigheid in Oost-Jeruzalem" schreven de ambtenaren in hun rapport van 2010 over Oost-Jeruzalem. "Israëlische plannen voor Jeruzalem ondermijnen de vooruitzichten voor een Palestijnse hoofdstad in Oost-Jeruzalem en een duurzame twee-staten-oplossing."

Bisschop geweigerd

In september 2010 weigerde het Israëlische ministerie van Binnenlandse Zaken de tijdelijke verblijfsvergunning van de Anglicaanse bisschop in Jeruzalem, de Rt Revd Suheil Dawani, Palestijn uit Nablus, te vernieuwen. In een brief in het Hebreeuws beschuldigde het ministerie de bisschop van "overdracht van gronden aan de Palestijnen die eigendom zijn van het Joodse volk" en eiste dat hij en zijn familie het land onmiddellijk moesten verlaten. Israëlische autoriteiten hebben nog geen bewijs van hun aantijgingen tegen bisschop Dawani laten zien. Echter, zijn geval weerspiegelt hoe de staat discriminatie toepast tot een eenzijdige verandering van de multiculturele en religieuze identiteit van Jeruzalem, een stad die alleen in vrede kan leven bij rechtvaardige verdeling. Het volledige verslag kan worden gedownload op http://www.jmcc.org/documents/EU_HEADS_OF_MISSION_REPORT.pdf

Op de korrel voor ontruiming

Bassem Sabbagh heeft een groot deel van zijn leven in Jeruzalem gewoond. Zijn familie vluchtte uit Jaffa tijdens de gevechten van 1947-1949, en hij groeide op in de wijk Sheikh Jarrah in Oost-Jeruzalem. In 1980 verhuisde hij naar Bahrein voor zijn werk. Net als veel Palestijnen reisde hij elk jaar op een Jordaanse paspoort terug voor bezoek aan zijn familie in Jeruzalem. In 1996 hebben de Israëlische autoriteiten zijn verblijfsvergunning in Jeruzalem ingetrokken op grond van het feit dat hij zeven jaar in het buitenland woonde. Bassem en zijn vrouw keerden meteen terug uit Bahrein en begonnen een lange juridische strijd voor het recht op wonen in Jeruzalem. Vier jaar lang hadden ze geen identiteitspapieren en leefden in de voortdurende angst dat ze werden gearresteerd en voorgoed uit het land zouden worden gezet. De intrekking van verblijfsvergunningen voor Jeruzalem is wijdverbreid. In 2008 ontzegde Israël meer dan 4.500 Palestijnse inwoners van Jeruzalem het recht te wonen in de stad, zegt B'Tselem, een Israëlische mensenrechtenorganisatie. De groep zegt dat dit "een methode (van Israël) is om de demografische doelstelling te bereiken... De Israëlische autoriteiten hebben dit beleid nooit aangekondigd en de Palestijnen nooit gewaarschuwd dat door Jeruzalem te verlaten ze hun status in gevaar zouden brengen en het recht om terug te keren naar hun huis in de stad. "Veel Palestijnse gezinnen zijn nu verdeeld over Jeruzalem en de Westelijke Jordaanoever.

"Jeruzalem moet een open, inclusieve en gedeelde stad worden in termen van soevereiniteit en burgerschap." Wereldraad van Kerken

Voortdurende onzekerheid

Na jaren procederen verleenden de Israëlische autoriteiten uiteindelijk Bassem en zijn vrouw het recht te wonen in Jeruzalem. Nieuwe problemen doemden echter op. Israëlische groepen had plannen voor nederzettingen in Oost-Jeruzalem om de Joodse suprematie in de stad te consolideren en Sheikh Jarrah kwam direct in het vizier. Tot op de dag van vandaag heeft geen enkel land de eenzijdige claim van Israël op soevereiniteit over delen van de West Bank die bij Jeruzalem zijn getrokken na de bezetting in 1967 erkend. De internationale gemeenschap beschouwt Oost-Jeruzalem als bezet gebied en de Palestijnen hopen dat het op een dag de hoofdstad van hun staat zal zijn.

Het huis van de familie Sabbagh werd door de UNRWA (de VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen) gebouwd in de jaren rond 1950 toen het gebied onder Jordaanse controle was. Na de Israëlische bezetting van het gebied in 1967, begonnen Israëlische kolonisten juridische procedures om de huizen hier over te nemen. De Joodse groepen beweerden dat de grond in de 19e eeuw hun eigendom was. Ondertussen hebben Palestijnen die hun huizen in 1948 ontvluchtten geen wettelijke middelen om hun eigendom op te eisen. Als gevolg van een gerechtelijke uitspraak ten gunste van de kolonisten hebben de Israëlische autoriteiten in augustus 2009 53 Palestijnen waaronder 20 kinderen gedwongen uit hun huis

gezet in Sheikh Jarrah. Ongeveer 475 Palestijnen in het gebied krijgen ook te maken met gedwongen uitzetting, onteigening en verplaatsing - met inbegrip van Bassem en zijn familie.

Met twee maten

Bassem heeft zijn oude familiehuis in Jaffa bezocht en gesproken met de mensen die er nu wonen. Ze spraken over het meten met twee maten. Zijn antwoord was: "Wat in het verleden was, is voorbij, maar dat is niet op ons van toepassing." Niettemin heeft Bassem oog voor de toekomst. "Jeruzalem moet open staan voor iedereen", zegt hij, "om het te mogen betreden, te bidden en de heilige plaatsen te bezoeken." Op de vraag wie hier de leiding moet hebben zegt hij: "Vraag de burgers van Jeruzalem om Jeruzalem te controleren."

Foto: Bassem Sabbagh op een kruispunt in Sheikh Jarrah, waar een coalitie van Israëlische, Palestijnse activisten en internationals elke vrijdag demonstreren tegen discriminatie door de overheid.

